

omhyggelig Overvejelse, før man beslutter sig til at give sin Tilslutning til Forbundet. Vel ved jeg, at det i en Bestemmelse foran siges, at saa saare en Afgørelse indenfor Raadet angaar en Stat, der ikke er direkte repræsenteret i Raadet, skal en Repræsentant for denne Stat tilkaldes, og den vedkommende Repræsentant træder ind i Raadet som Medlem med fuld Medlemsret og bliver derfor, da Raadets Bestemmelse i saa Henseende skal træffes enstemmigt, i Stand til ved sit Veto at hindre, at Krav stilles til den vedkommende Stat fra Forbundets Side gennem Raadet, som denne Stat ikke mener er i Overensstemmelse med de Hensyn, som den ønsker taget i det givne Tilfælde til dens Forhold. Men her maa det efter min Mening heller ikke overses, at hele den Pression, som en i øvrigt enig Opræden fra samtlige andre Raadsmedlemmers Side vil kunne lægge paa den lille Stat, der har Betænkeligheder, er af den Beskaffenhed, at man vel kan sige, at vor Frihed bevarer vi, men det er i Virkeligheden kun formelt; reelt vil efter mit Skøn den lille Stat i saadanne Tilfælde have meget svært ved at modstaa det Tryk, som de andre i Raadet repræsenterede Stater kan lægge paa den. Det forudsættes da ogsaa, at ethvert Medlem af Folkenes Forbund har Forpligtelse til at deltage i de Foranstaltninger, som bliver truffet fra Raadets Side til Haandhævelse af Forbundspligten. Den har absolut Forpligtelse til at deltage i dem i Henhold til Artikel 16, saa længe de indskrænker sig til Afbrydelse af økonomisk, finansiel eller handelspolitisk Forbindelse med den lovbyggende Stat, men den forudsætter i Virkeligheden ogsaa, at det vedkommende Forbundsmedlem i et givet Tilfælde kan deltage i Udfoldelsen af militære Magtforanstaltninger, og i Henhold dertil kræves der i Artikel 8 i Forbundspagten til Disposition hos ethvert Medlem indenfor Forbundet et vist militært Apparat. Men her er det jo glædeligt at notere, at det, der i første Række ønskes fra den Side, som har ført an i Bestræbelserne for Forbundets Dannelsen, er dette, at man gaar til „en Indskrænkning af de nationale Rustninger til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser“. Altsaa, Rustningernes Indskrænkning er det, som sættes først, hvor Talen er om de militære Foranstaltninger, som en Stat skal have til Disposition, og der er Tale om en

Indskrænkning, som skal føres ned til den Grænse for det militære Apparat, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Der har netop om dette Punkt i Artikel 8 været ikke ringe Uoverensstemmelse mellem de forskellige betydende Faktorer, som har haft Lejlighed til at overveje de Vilkaar, under hvilke de enkelte Stater i den kommende Tid tiltræder Folkeforbundet. Medens man paa den ene Side har været af den Opfattelse, at der her i Realiteten fastsattes Bestemmelser om, hvilket Militærvæsen hver enkelt Stat indenfor Forbundet i Fremtiden skal have, har man paa den anden Side villet hævde, at den Grænse, der her sættes, i Virkeligheden giver den enkelte Stat fuldkommen frit Spil med Hensyn til at indrette sig sit Militærvæsen, ganske som vedkommende Stat selv ønsker det, naar det blot ikke overstiger den Maksimumsgrænse, om hvilken man er kommet overens med Folkeforbundets Raad. Jeg tror ikke, at det tjener nogen som helst Interesse her ved denne Lejlighed at komme ind paa en Debat om, hvad der ligger i disse Bestemmelser i Artikel 8, Stykke 1, 2, 3 og 4; jeg tror det ikke, ganske særlig ogsaa af den Grund, at som Forholdene har udviklet sig i Verden og ikke mindst i vort umiddelbare Naboskab med Hensyn til Standpunktet overfor denne Sag, vil det, uanset hvilken Fortolkning der nu i saa Henseende vil være den rette, være baade naturligt og meget ønskeligt, at Danmark træder ind i Rækken af de Stater, der slutter op i Forbundet. Men jeg kan dog ikke nægte, at naar det siges, og ganske afgjort ogsaa med Rette siges, at Forbundspagten hos det enkelte Medlem kræver Tilstedeværelsen af et vist militært Apparat, naar Forholdet endvidere er det, at naar Maksimumsgrænsen er behandlet af den enkelte Nation efter Forhandling med Raadet og afgjort, saa vil den være at optage til fornyet Overvejelse og Revision mindst hvert 10de Aar, saa mener jeg, at der deri ligger en Tilknytning mellem den Maksimumsgrænse og det Militærapparat, som Staten i Virkeligheden maa indrette sig for at opfylde de Forpligtelser, den paatager sig, Hævdelsen af sin egen nationale Sikkerhed i det Omfang, det er muligt og berettiget, og Haandhævelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser. Men, som sagt, en dybere Indgaaen paa dette Spørgsmaal skal jeg ikke give Anledning til.